

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. София , 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН в публично заседание на трети февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Веселин Пенгезов
Членове:	Десислав Любомиров Атанаска Китипова

в присъствието на прокурора Мариян Любенов Александров (СГП-София) като разгледа докладваното от Атанаска Китипова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20211000600041 по описа за 2021 година

Производството е въззивно, по реда на глава XXI от НПК. Образувано е по протест на прокурор от СГП, ведно с допълнително изложени мотиви към него, както и по въззивна жалба, с допълнение към нея, от подсъдимия Т. Т. Т., чрез защитника адв.А. Ц. А., против присъда №260001/15.09.2020г. по описа на СГС, постановена по нохд №2112/2019г по описа на същия съд. С атакувания акт Т. е признат за виновен в това, че на 03.10.2016г. в гр.София, в кафене Еврофутбол, в ж.к.“Гоце Делчев“, на ул.“Делян Белишки“ №54, около 22.00 часа, направил опит умишлено да умъртви В. Р. И., като му нанесъл удар с нож вляво на шията и му причинил прободно-порезна рана с частично нараняване на гръдноключечния мускул на шията вляво в долната му една трета и нараняване на външната югуларна вена вляво, като изпълнителното деяние е довършено, но смъртта на пострадалия И. не е настъпила поради оказана своевременно и висококвалифицирана медицинска помощ в условията на спешност във ВМА София, като нараняването е хирургически обработено и зашито, което е предотвратило остра кръвозагуба, която е можело да доведе до смъртен изход, т.е. изпълнителното деяние е останало недовършено по независещи от волята на дееца причини.

В протеста са изложени съображения, че присъдата е неправилна в частта, с която е определено наказанието, затова то следва да бъде увеличено, като се постанови да се търпи ефективно. Прокурорът е изразил съгласие с изводите на съда, че са налице предпоставките за определяне на размера на наказанието „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години с приложение на разпоредбата на чл.55 от НК, но не и че целите му по чл.36 от НК биха могли да се постигнат с отлагане на изпълнението за срок от 5 години по чл.66, ал.1 от НК. В подкрепа на искането се навеждат доводи за несъобразяване от първоинстанционния съд на начина на извършване на престъплението, липсата на съпричастност към състоянието на пострадалия от страна на подсъдимия, а също и направения опит за заличаване на следите, чрез скриване на ножа в чантата на подсъдимия и излагане на версия за рязане на домати с него пред полицейските служители.

В жалбата на защитника на подсъдимия Т. се твърди, че присъдата е неправилна, необоснована, допуснати са съществени нарушения на процесуалните правила, нарушен е материалният закон и наказанието е явно несправедливо. Изводите относно авторството на деянието и наказанието не са подкрепени от събраните доказателства, според защитника много от спорните моменти по делото не са били изяснени, а изводите относно оръжието на престъплението са неприемливи, тъй като на мястото е имало и множество други предмети, които биха могли да причинят нараняването по шията на И. – счупена чаша или острите върхове на оградата, които възможности не са били изследвани. Правото на защита на подсъдимия е било нарушено, тъй като съдът е приел за установени фактически положения, които не са подкрепени от доказателствата по делото, особено съществено нарушение е отказът на съда да приобщи показанията на свидетеля И. от ДП, въпреки наличието на съществени противоречия с показанията по време на съдебната фаза. Показанията на И. са кредитирани, след съпоставка с показанията на свидетеля К., но въпреки проведената очна ставка между тях двамата, съществените противоречия са игнорирани. Кредитирани са и показанията на свидетелите – очевидци, но един от тях, свидетелят А., е съобщил факти, които не са били възприети от останалите, а те би трябвало да възприемат същото. Според защитника, ножът е бил иззет в нарушение на правилата на чл.161, ал.2 от НПК, а съдът е нарушил материалния закон, като

е отказал да квалифицира деянието като такова по чл.124, ал.1 от НК. Доводите за явна несправедливост на наказанието според жалбата, са свързани с правната квалификация, защото ако то е било наложено при условията на по-леката квалификация, можеше да бъде значително по-ниско, а също и подсъдимият би могъл да бъде оправдан при прецизен анализ на доказателствата и липсата на категорични такива за авторството и оръжието. С оглед на тези съображения се иска отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, алтернативно изменение и налагане на наказание по чл.124, ал.1 от НК или отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СГС.

Представителят на САП поддържа протеста, намира, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че са налице многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства, действително е налице превес на смекчаващите обстоятелства, но те не са такива, които да доведат до приложение на чл.66 от НК. Касае се за умишлено престъпление с висока степен на обществена опасност, довършен опит за убийство, от който не е настъпил фатален изход само поради адекватната намеса на медицинските лица, подсъдимият е опитал да скрие ножа, като е обяснил на полицейските служители, че с него е рязал домати. С оглед обществената опасност на деянието и на дееца целите по чл.36 от НК не биха се постигнали с условно осъждане. Искане за изменение на присъдата, като се наложи ефективно наказание.

Защитникът оспорва протеста и поддържа жалбата по изложените в нея съображения, иска подсъдимият да бъде оправдан, алтернативно да се измени присъдата, като се наложи наказание по чл.124 от НК, да се върне делото за ново разглеждане или да се потвърди присъдата на първата инстанция.

Подсъдимият поддържа становището на защитника си, твърди, че пострадалият е паднал на оградата, не го е ръгал, не е крил ножа, той е бил в чантичката му, с него е рязал домати и сирене.

Пред въззивната инстанция не са събирани нови доказателства.

Софийският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и при цялостна проверка на обжалваната присъда на основание [чл. 314, ал. 1 от НПК](#), установи, че първоинстанционният съд, в

мотивите на присъдата си правилно е установил и възпроизвел фактическата обстановка. Въззивният съдебен състав възприема фактическите констатации в тази присъда, като на свой ред счита за установени и доказани следните факти, относими към предмета на делото:

Подсъдимият Т. Т. Т. е роден на ***** г. в гр.Ботевград, български гражданин е, неосъждан, със средно образование, безработен, живее на съпругески начала, с постоянен и настоящ адрес в гр.***, ж.к.“****“, бл.***, вх.*, ап.***. На 03.10.2016г., около 17-18 часа, подсъдимият се намирал в кафене „Еврофутбол“ в ж.к.“Гоце Делчев“, на ул.Деян Белишки“№54, където от няколко часа седял заедно със свидетеля К. на една от четирите външни маси, двамата пиели алкохол – К. пиел уиски, а Т. водка. Вътре в заведението седели свидетелите К. А., В. Ц., Ц. Н., Г. Ц. и К. Ж., играели карти и си говорели. Около 19.30 часа на съседна маса седнал В.И., който започнал да пие мастика, тъй като се познавали от квартала, Т. и К. го поканили на тяхната маса и започнали да се черпят взаимно. Около 22 часа, след значително количество изпит алкохол, Т. и И. започнали да спорят по въпроса кой от тях има повече пари, И. обиждал Т., наричал го „фикус“ и „боклук“, псувал и правел неприлични жестове, като се опитал със среден пръст да му бърка в ушите. Т. се сдържал, но после отвърнал на обидите, а К. ги предупредил да не се заяждат, но те не спрели. К. отишъл до тоалетната, през това време спорът продължил, подсъдимият станал от масата, избутал И. до металната ограда от мрежи на заведението, висока около един метър, докато двамата били прави, извадил от чантата си нож, тип пеперуда, който носел в нея, казал на И. да се моли за живота си и му нанесъл удар в областта на шията. На И. били причинени прободно-порезна рана в областта на гръдния кош в ляво, без проникване в гръдната кухина и прободно-порезна рана на шията вляво с частично нараняване на гръдноключечния мускул на шията вляво в долната му трета и нараняване на външната югуларна вена вляво. Т. седнал на стола си, а И. паднал върху металната ограда, привлечени от шума, седящите вътре в заведението свидетели излезли, върнал се и К., който седнал до Т., видял на масата нож, двамата продължили да пият. К. А. попитал Т. какво се е случило, той отговорил, че И. е паднал от стола и се ударил в оградата, А. веднага се обадил на тел.112, заедно с другите свидетели оказали помощ на пострадалия, донесли кърпи и се опитали да спрат обилното

кръвотечение от врата му. Около 22.30 часа пристигнали В. Д. и М. Б., полицейски автопатрул при 04-ЛУ СДВР, видели пострадалия да лежи по гръб на земята, окървавен в областта на корема, гръдния кош и врата, Д. проверил кожената чанта, носена от Т. и като намерил в нея нож, го попитал защо по него има кръв, а той отговорил, че е рязал домати с него. Ножът бил предаден в протокол за доброволно предаване от Д. на разследващите. На мястото пристигнал екип от ЦСМП, пострадалият бил откаран във ВМА, в състояние, реализиращо критериите за временно разстройство на здравето, опасно за живота, където му била извършена хирургическа интервенция – зашиване на югуларната вена, която ако не била извършена своевременно, била налице реална опасност от остра кръвозагуба, водеща до летален изход.

Подсъдимият Т. към момента на извършване на деянието е могъл да разбира свойствата и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Той се е намирал в състояние на обикновено алкохолно опиване, средна степен, което не е нарушило психическите му годности, не е било налице усложнено или патологично алкохолно опиване, какво и интоксикационна психоза с качествена промяна на съзнанието. Алкохолната интоксикация в границите на средна степен на обикновено алкохолно опиване е променила сериозно реактивността му, като е снизила прага на дразнимост и е довела до снижен самоконтрол, което не позволява да се обсъжда реагиране от типа на „физиологичен афект“.

Тази фактическа обстановка е била приета за установена от първоинстанционния съд при правилен, логичен и съобразен със закона анализ на доказателствата. Кредитирани са гласните доказателства – обясненията на подсъдимия Т. съдът е преценил внимателно, като е съобразено, че са и средство за защита. Съдът не е дал вяра на тази част от тях, в която Т. е отричал да е наръгал с нож пострадалия, а е заявил, че само го блъснал и той паднал върху металната ограда, както и на заявлението, че ножът, иззет като веществено доказателство по делото, е негов. Действително показанията на пострадалия И. опровергават обясненията в тази част, пострадалият е заявил, че подсъдимият е опрял ножа в гърлото му, след това го е наръгал, свидетелят Д. е открил ножа в чантичката на Т., за същото обстоятелство свидетелстват и полицейските служители Н. и Л., свидетелят

К. също е видял ножа на масата, на която са седели само той и подсъдимия. Заключениета на СМЕ, биологичните и ДНК експертизи също опровергават обясненията на Т., доколкото кръвта по ножа е от пострадалия, кръв от него има по чантата и дрехите на Т., а механизмът на причиняване на уврежданията изцяло съвпада с посочения от И.. Подробните съображения по отношение на обясненията на подсъдимия и вещественото доказателство – нож, изложени в мотивите на първоинстанционния съд, се споделят изцяло от въззивния съдебен състав. Пострадалият И. е посочил, че подсъдимият опрял в гърлото му нож, с който го наръгал, след като пострадалият паднал, подсъдимият седнал отново на масата, където оставил ножа, в това положение го възприел свидетелят К.. Малко след това на място пристигнал Д., който открил приобщения като веществено доказателство нож в чантата на подсъдимия, впоследствие го предал с протокол за доброволно предаване от 04.10.2016г. След проведеното изследване от вещите лица на ножа, въпреки липсата на дактилоскопни следи по дръжката му, което се обяснява с площта и релефа на същата, заключението на ДНК експертизата по протокол №18/ДНК-534 и протокол №18/ДНК-276 е категорично, че изследваната кръв върху острието на ножа е от пострадалия И., кръв и по чантата, където се е намира ножа преди изземването му /заключение на биологичната експертиза №300Б/2016г./, както и по блузата с дълъг ръкав, носена от подсъдимия /заключение на биологичната експертиза №301Б/2016г./. Предвид подробно обосноваването доводи, правилно първоинстанционният съд не е кредитирал с доверие тази част от обясненията на Т., като е квалифицирал същите единствено като защитна теза. По отношение на обясненията в останалата им част и на свидетелските показания на В.И., Е. К., Х. Ц., В. Д., И. Л., К. А., В. Ц., Ц. Н., Г. Ц., Р. Н., К. Ж. и Й. Ф. съдът е приел, че следва да бъдат кредитирани с доверие и са поставени в основата на доказателствените изводи относно приетата фактическа обстановка. По отношение на показанията на пострадалия И. е взето предвид и че е страна по делото, като показанията му са съпоставени с останалите доказателства, съобразена е и проведената очна ставка между него и свидетеля К.. Тъй като тези показания са били подкрепени от останалите гласни доказателства, с изключение на частта, в която свидетелят е съобщил за намушкването с нож, което К. отрича да е възприел, правилно са били определени като логични и последователни. По същия начин са оценени показанията на К., А., В. Ц., Ц. Н., Г. Ц., Ж.. Тези

свидетели не са възприели пряко причиняването на нараняването на пострадалия, но са чули падането му, веднага са изтичали извън заведението, повикали са помощ, опитали се да спрат кръвотечението и няма причина показанията им да не бъдат кредитирани с доверие като еднопосочни, кореспондиращи си с останалите доказателства и последователно възпроизвеждащи личните им възприятия. Полицейските служители, пристигнали на местопрестъплението, също са възпроизвели възприятията си за ситуацията правдиво, Д. подробно е обяснил и как при задържане на подсъдимия е открил ножа в чантата му и го предал на разследващия, Н. и Л. потвърждават това обстоятелство. Показанията на братовчедката на подсъдимия Фикийна правилно са били оценени единствено като характеристични данни, тъй като тя не е възприела пряко инцидента.

Правилно и законосъобразно съдът е процедирал, като е ценил заключенията на приобщените по делото експертни заключения, включително и на СППЕ, назначена по отношение на подсъдимия в хода на съдебното следствие. Чрез тези доказателствени средства е било установено какви са причинените на пострадалия телесни увреждания, в резултат на въздействието на какъв предмет са причинени, включително че може да е с процесния нож, тип „пеперуда“, в какво разположение са се намирали в момента подсъдимият и пострадалият, че пострадалият е със съхранена свидетелска годност към момента на инцидента, макар да е бил в състояние на алкохолно опиване, средна степен. Биологичните експертизи са посочили, че по носената от подсъдимия блуза е открита кръв, каквато не е намери и по чантата, от която е иззет ножа. Чрез заключението на ДНК експертизата е установено, че кръвта по острието на ножа е от пострадалия. Състоянието на подсъдимия в момента на инцидента отговаря на обикновено алкохолно опиване, средна степен, което не е нарушило психичните му годности да възприема правилно събитията от значение за делото, да разбира и ръководи постъпките си, няма основание да се обсъжда усложнено или патологично алкохолно опиване, няма клинични данни за интоксикационна психоза с качествена промяна на съзнанието. Възможно е действията му да са били изводими от негативни емоции, предизвикани от поведението на пострадалия, но няма данни за обърканост и дезориентация в околната среда, както и за дезорганизиране на поведението му, има съхранен спомен за събитията и не е

налице състояние непосредствено преди него, което да съответства на завършващата фаза на физиологичен афект. Алкохолното опиване е променило реактивността му, като е снижен прагът на дразнимост и е понижен самоконтролът, което не позволява на експертите да обсъждат афектно реагиране от типа „физиологичен афект“.

По делото е безспорно установено от всички обсъдени доказателства, че действително подсъдимият е нанесъл удар с нож вляво на шията на пострадалия, причинил му прободно-порезна рана с частично нараняване на гръдноключечния мускул на шията вляво в долната му една трета и нараняване на външната югуларна вена вляво, като смъртта не е настъпила поради оказана своевременно висококвалифицирана медицинска помощ в условията на спешност, с което е предотвратена остра кръвозагуба. Изводът на първоинстанционния съд, че авторството на деянието е установено по категоричен и несъмнен начин от доказателствата, е законосъобразен, затова настоящият състав го споделя изцяло по изложените от първостепенния съд мотиви.

Така, при законосъобразен анализ на доказателствената съвкупност, събрана и обсъдена от първоинстанционния съд при стриктно спазване на процесуалните правила, правилно и законосъобразно въз основа на цялостното обсъждане е прието, че по делото е безспорно установено извършеното престъпление от подсъдимия. Изводите на първата инстанция относно наличието на всички елементи от състава на престъплението от обективна и субективна страна е правилен, съобразен със събраните доказателства и напълно се споделя от настоящия състав. Действително са налице всички основания да се приеме, че подсъдимият Т.Т. е осъществил умишлено състава на престъплението по чл.115 във вр. с чл.18, ал.1 от НК по отношение на В.И., като на 03.10.2016г. в гр.София, в кафене Еврофутбол, в ж.к.“Гоце Делчев“, на ул.“Делян Белишки“ №54, около 22.00 часа, направил опит умишлено да умъртви В. Р. И., като му нанесъл удар с нож вляво на шията и му причинил прободно-порезна рана с частично нараняване на гръдноключечния мускул на шията вляво в долната му една трета и нараняване на външната югуларна вена вляво, като изпълнителното деяние е довършено, но смъртта на пострадалия И. не е настъпила поради оказана своевременно и висококвалифицирана медицинска помощ в условията на

спешност във ВМА София, като нараняването е хирургически обработено и зашито, което е предотвратило остра кръвозагуба, която е можело да доведе до смъртен изход, т.е. изпълнителното деяние е останало недовършено по независещи от волята на дееца причини. Инкриминираното поведение на подсъдимия е обективизирано в нападение с нож над пострадалия, в резултат на което са реализирани общо два удара, при които са нанесени телесни наранявания в гръдния кош и врата, които са жизненоважни части от тялото, което изключва защитната версия, че подсъдимият не е наръгал с нож пострадалия, а само го блъснал с ръце и той паднал върху метална ограда. По този начин са осъществени елементите на състава на престъплението от обективна страна – подсъдимият е извършил противоправно посегателство върху живота на пострадалия, затова поведението на Т. правилно е било квалифицирано като опит за убийство по чл.115 във вр. с чл.18, ал.1 от НК. Категорично не може да се обсъжда различна правна квалификация, както правилно е приел първоинстанционният съд по доводите на защитата, че увреждането на врата не би могло да доведе до смърт, тъй като само своевременната медицинска помощ е възпрепятствала настъпването на кръвоизлив. Първостепенният съд е обсъдил законосъобразно субективното отношение на дееца към извършеното, като е приел, че се касае за наличие на пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 от НК, а също и обективно установеното относно мястото на ударите по тялото на пострадалия, както и че за умисъла се съди по мястото на удара и средството, с което е нанесен, а именно проникване с нож на около 5-6 см. във врата на пострадалия, след което дори подсъдимият отново седнал на масата си, без да окаже каквато и да било помощ, въпреки обилното кръвотечение. Следва да се добави и че причиняването на ударите е в резултат на занижените задръжки на подсъдимия в резултат на употребата на алкохол, а също и да се има предвид средството, с което са нанесени – нож, носен от подсъдимия в чантичка, това се все основания да се приеме, че приетата от първостепенния съд правна квалификация на престъплението е правилна и в светлината на отхвърлените защитни доводи за наличието на правна квалификация по чл.124 от НК. Подсъдимият е действал при условията на пряк умисъл и защото е съзнавал общественотоопасния характер на деянието, целял е неговите последици, обективните му действия сочат, че той е съзнавал какво точно извършва. При мотивиране на присъдата в частта относно правната квалификация на

деянието първоинстанционният съд е отговорил подробно на възраженията на защитата за липса на съставомерност по чл.115 във вр. с чл.18, ал.1 от НК и настоящият състав изцяло споделя тези мотиви като правилни и законосъобразни.

Съображенията в мотивите на първоинстанционния акт относно вида и размера на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ също са законосъобразни и не се налага да бъдат повтаряни. Правилно са били отчетени смекчаващите и отегчаващите наказателната отговорност обстоятелства съобразно конкретното престъпление и деец, като е било прието, че при индивидуализацията на наказанието „Лишаване от свобода“ то следва да бъде определено при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК. Индивидуализирано е наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3 години, като е прието, че липсват отегчаващи вината обстоятелства, а смекчаващите вината обстоятелства са чистото съдебно минало, дългият период от деянието до постановяването на присъдата, поведението на пострадалия, което е предизвикало инцидента, добрите характеристични данни за подсъдимия, ниската степен на обществена опасност на дееца, който е извършил престъплението в състояние на средна степен на алкохолно опиянение, довело до снижаване на прага на дразнимост и снижен самоконтрол, отчетено е и че деянието е приключило във фазата на опита. Настоящият състав няма процесуална възможност да измени присъдата, като увеличи размера на наказанието „Лишаване от свобода“ поради липса на съответен протест, доколкото прокурорът изрично е посочил, че е съгласен както с приложението на разпоредбата на чл.55, ал.1, т.1 от НК, така и с индивидуализирания размер на наказанието. а по отношение на първото престъпление е отчетено и че се касае за опит. Въпреки това, следва да се посочи, че неправилно е отчетена като смекчаващо вината обстоятелство употребата на алкохол преди инцидента, според настоящия състав това е отегчаващо вината обстоятелство, както и високата степен на обществена опасност на деянието. С оглед на тези съображения, въззивният състав намира, че искането в протеста за изменение на присъдата, без увеличаване на размера на наложеното наказание за престъплението по чл.115 във вр. с чл.18, ал.1 от НК, но с отмяна на приложението на чл.66, ал.1 от НК, е основателно, доколкото както беше посочено по-горе, индивидуализираното наказание

„Лишаване от свобода“ за срок от 3 години не отговаря напълно на обществената опасност на деянието и дееца, в този смисъл не е справедливо то да бъде отложено с изпитателен срок. Индивидуализираното наказание е невъзможно да бъде увеличено поради липса на процесуална възможност, но предвид високата обществена опасност на деянието и тежкия престъпен резултат, законосъобразно и съответно на извършеното и на дееца би било той да изтърпи наказанието за срок от 3 години лишаване от свобода, ефективно, основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС то следва да се търпи при първоначален общ затворнически режим. Изложените съображения в протеста, че присъдата е неправилна в частта, с която е определено наказанието, което трябва да се търпи ефективно, тъй като целите му по чл.36 от НК не биха могли да се постигнат с отлагане на изпълнението за срок от 5 години по чл.66, ал.1 от НК са основателни по изложените по-горе съображения.

Доводите на защитника на подсъдимия Т., че присъдата е неправилна, необоснована, допуснати са съществени нарушения на процесуалните правила, нарушен е материалният закон и наказанието е явно несправедливо, са изцяло неоснователни. Както беше посочено по-горе, изводите относно авторството на деянието са подкрепени от събраните доказателства, изводът за извършване на престъплението с приетия като веществено доказателство по делото нож е базиран на непрекъсната верига от доказателства, включително показанията на пострадалия, СМЕ и биологична експертиза, безспорно е установено, че именно това е оръжието на престъплението. След като по ножа е открита кръв от пострадалия, кръв е открита и по чантата, където подсъдимият прибрал ножа, след като наръгал пострадалия и първоначално го поставил на масата, където го видял свидетеля К., а няма съмнение, че при задържането полицейският служител го иззел именно от чантата на Т., след което го предал с протокол, твърденията за наличието на мястото на множество други предмети, които биха могли да причинят нараняването по шията на И. – счупена чаша или острите върхове на оградата, които възможности не са били изследвани, са голословни. Правото на защита на подсъдимия не е било нарушено поради отказ на съда да приобщи показанията на свидетеля И. от ДП, защото не са констатирани съществени противоречия с показанията по време на съдебното следствие. Няма

съществени противоречия в показанията на свидетелите, както и твърдяното от защитата нарушение на правилата на чл.161, ал.2 от НПК при изземването на ножа, доколкото при задържането на подсъдимия от полицейския служител Д., на основание чл.72 от ЗМВР, като лице, за което има данни да е извършило престъпление, е извършил проверка и на основание чл.75 от ЗМВР е иззел намерения в задържания опасен за живота или здравето предмет, в случая нож. Правната квалификация на деянието е правилна, съдът не е нарушил материалния закон, като е отказал да квалифицира деянието като такова по чл.124, ал.1 от НК, тъй като обективните действия на подсъдимия сочат наличието на умишъл за извършване на по-тежкото престъпление, за което е бил признат за виновен, в този смисъл и доводите за явна несправедливост на наказанието, свързани с правната квалификация, което би могло да бъде наложено при условията на по-леката квалификация и да бъде значително по-ниско, не могат да бъдат споделени. Същото се отнася и за твърденията, че подсъдимият би могъл да бъде оправдан при прецизен анализ на доказателствата, защото липсват категорични такива за авторството и оръжието, тези доводи изцяло са опровергани при анализа на доказателства в мотивите на проверяваната присъда. С оглед на тези съображения исканията на защитата за отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, алтернативно за изменение и налагане на наказание по чл.124, ал.1 от НК или отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на СГС следва да се оставят без уважение.

Присъдата е правилна и в частта, с която съдът се е произнесъл по разноските, възложени на признатия за виновен подсъдим, както и в частта относно разпореждането с веществените доказателства, а също и при приспадане от изтърпяното наказание на времето, през което Т. е бил задържан под стража и е търпял мярка за неотклонение „Домашен арест“.

Изложените по-горе съображения налагат извод, че обжалваната присъда следва да бъде потвърдена в наказателно-осъдителната ѝ част, в която подсъдимият претендира отмяна с искане за оправдаване, намаляване на наказанието след преквалификация на престъплението или връщане на делото за ново разглеждане, а протестът на прокурора за увеличаване на наказанието, чрез отмяна на приложението на чл.66, ал.1 от НК по отношение на наложеното наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3/три/ години,

като основателен следва да бъде уважен, като се определи първоначален общ затворнически режим на изтърпяването му.

Поради горното и на основание чл.337, ал.2, т.2 от НПК, чл.334, т.3 и т.6 и чл.338 от НПК, САС в настоящия състав

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда №260001 от 15.09.2020г., постановена по нохд №2112/2019г. по описа на СГС в частта, с която на основание чл.66, ал.1 от НК наложеното на подсъдимия Т. Т. Т. наказание „Лишаване от свобода“ за срок от 3/три/ години е било отложено за изпитателен срок от 5/пет/ години, като я отменя в тази част и на основание чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС определя първоначален общ затворнически режим на изтърпяване на наказанието.

ПОТВЪРЖДАВА присъда №260001 от 15.09.2020г., постановена по нохд №2112/2019г. по описа на СГС, в останалата ѝ част.

Решението може да се обжалва или протестира в 15-дневен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____